

zmienionym dyrektywą 2002/74/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniającą dyrektywę Rady 80/987/EWG w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy należy w świetle motywu 5 dyrektywy 2002/74 interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on państwa członkowskie do ustanowienia gwarancji dla roszczeń pracowników w postępowaniu upadłościowym na każdym etapie tego postępowania aż do ogłoszenia upadłości a nie tylko w chwili wszczęcia takiego postępowania?

- 2) Czy przepis krajowy przewidujący możliwość zaspokojenia roszczeń pracowników dotyczących niewypłaconego wynagrodzenia za pracę w ramach stosunków pracy przez instytucję udzielającą gwarancji tylko w takim zakresie w jakim roszczenia powstały do dnia rejestracji orzeczenia o wszczęciu postępowania upadłościowego, gdy w drodze tego orzeczenia działalność spółki będącej pracodawcą nie została zakończona i nie ogłoszono upadłości tejże spółki narusza art. 2 ust. 1 dyrektywy 80/987 w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2002/74?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytania: czy art. 2 ust. 1 dyrektywy 80/987 w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2002/74 jest bezpośrednio skuteczny i może być bezpośrednio stosowany przez sąd krajowy?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytania: czy w przypadku braku konkretnych uregulowań krajowych dotyczących terminu na zwrócenie się do instytucji udzielającej gwarancji o zaspokojenie roszczeń pracowników, które powstały do dnia rejestracji orzeczenia ogłaszającego upadłość pracodawcy (i zakończenie jego działalności) można w obliczu zasady skuteczności stosować ustanowiony w prawie krajowym termin 30 dni na wykonanie tego prawa w innych sytuacjach, przy czym za dzień rozpoczęcia biegu terminu uważany będzie dzień wpisu orzeczenia ogłaszającego upadłość do rejestru handlowego?

(1) Dyrektywa Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności ich pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23).

(2) Dyrektywa 2002/74/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 80/987/EWG w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 270, s. 10).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 26 marca 2012 r. w sprawie T-508/09, Cañas przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 czerwca 2012 r. przez Guillerma Cañas

(Sprawa C-269/12 P)

(2012/C 235/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Guillermo Cañas (przedstawiciel: adwokat Y. Bonnard)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Światowa Agencja Antydopingowa, ATP Tour Inc.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia wydanego przez Sąd w dniu 26 marca 2012 r. w sprawie T-508/09;
- nakazanie Sądowi rozpatrzenia skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Guillerma Cañas w dniu 22 grudnia 2009 r.;
- oddalenie wszelkich innych żądań strony przeciwnej;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami poniesionymi przez Guillerma Cañas

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty przeciwko postanowieniu Sądu.

Po pierwsze, strona wnosząca odwołanie podnosi, że uzależniając interes prawny przedsiębiorstwa od bezpośredniej korzyści, jaką może przynieść temu przedsiębiorstwu skarga o stwierdzenie nieważności, Sąd uchybił prawu każdego przedsiębiorcy czasowo wykluczonego z rynku do wniesienia skargi na umorzenie postępowania w sprawie złożonej do Komisji skargi o naruszenie prawa konkurencji, Stwierdzenie nieważności umorzenia postępowania w sprawie skargi do Komisji nie może nigdy, zdaniem strony wnoszącej odwołanie, przynieść stronie skarżącej bezpośredniej korzyści, ponieważ może jedynie prowadzić do zbadania skargi do Komisji, bez żadnej gwarancji, jeśli chodzi o wynik.

Po drugie, strona wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd niesłusznie stwierdził, iż utraciła ona interes prawny, ponieważ pozostaje ona ofiarą zarzucanych ograniczeń antykonkurencyjnych. Strona wnosząca odwołanie uważa, że pomimo iż zakończyła karierę sportową, w dalszym ciągu ma w tej sprawie interes prawny, mianowicie interes polegający na uzyskaniu stwierdzenia nieważności decyzji Komisji o umorzeniu postępowania w sprawie złożonej do niej skargi oraz uzyskaniu stwierdzenia przez Komisję, że zarzucane ograniczenia są niezgodne z prawem, co stanowi niezbędne etapy poprzedzające wniesienie żądania odszkodowania przeciwko Światowej Agencji Antydopingowej, ATP Tour Inc. i Międzynarodowej Radzie Arbitrażowej do spraw Sportu.

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd stwierdził, iż stwierdzenie nieważności umorzenia postępowania w sprawie skargi do Komisji złożonej przez stronę wnoszącą odwołanie nie ma wpływu na uprawnienie tej ostatniej do dochodzenia odszkodowania od podmiotów, których dotyczyła skarga do Komisji, ponieważ postępowanie administracyjne przed Komisją nie może stać na przeszkodzie skierowaniu sprawy do właściwych sądów cywilnych. Argument ten wynika jednak z błędu co do okoliczności faktycznych, ponieważ decyzją z dnia 23 maja 2007 r. Trybunał Arbitrażowy do Spraw Sportu stwierdził, że zarzucane ograniczenia nie były niezgodne z europejskim prawem konkurencji, wobec czego bez korzystnej decyzji Komisji strona wnosząca odwołanie nie ma możliwości wniesienia żądania naprawienia szkody.